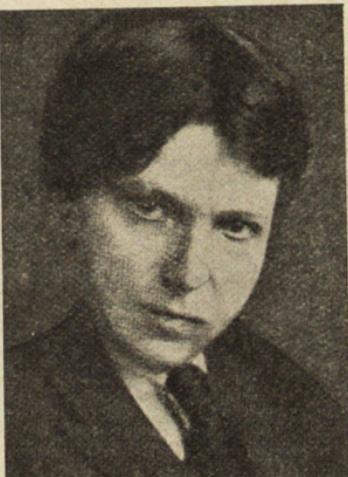

ние върху неговото развитие. Като своя учител Цез. Франкъ, д'Е., е една върваша натура, и върата въ Бога, според него, е първото качество, което тръбва да притежава единъ истински артистъ. Като компонистъ, отначало той е подъ влиянието на Вагнеръ и Франкъ, но скоро се освобождава от него за да намъри своя собственъ стилъ. Присъщата на французските компонисти склонност къмъ изящество, очарователност, нѣжност и духовитост е чужда на д'Е. Само описателния лиризъмъ и живописиност, които иматъ коренинъ си въ любовта му къмъ природата, го приближаватъ до майсторите отъ неговата народност. Неговиятъ стилъ се характеризира съ една полифония — гралава и твърда, държаща се строго въ традицията, която той ревниво пази. Макаръ да не е вървалъ въ тържеството на атоналията, и той, съ хроматиката си, не е чужда на него. Творби: 3 симфонии, „Симфонични вариации“, „Исторъ“, увертиора „Антоний и Клеопатра“, симфоничните поеми: „Омагьосаниятъ лѣсъ“ и „Поема на крайбрежиято“, „Спомени“, сюити „Лѣтенъ день на село“ и „Пътни картини“, симфонична трилогия „Валенштайнъ“, легенда „Градински чай“ — за оркестъръ, „Пѣсни и танци“ за 9 духови инструмента, „Троенъ концертъ“ за флейта, виолончель и пиано, съ оркестъръ, „Хорални вариации“ за саксофонъ съ оркестъръ; „Сюита“ за флейта, виола, чело и арфа; „Сюита“ за тръба, 2 флейти и струненъ квартетъ; трио за кларинеть, виолончель и пиано; 2 струнни квартета, 1 клавирквартетъ, 1 струненъ секстетъ; по една цигулкова и клавирна соната; мистерията „Легендата за св. Христофоръ“, музикална драма „Фервааль“ въ 3 действия, на собственъ текстъ, „Чужденецътъ“, музика къмъ драмите „Карадакъ“ на А. Александъръ, „Медея“ на К. Мандесъ къмъ сцената „Вероника“, „Ода на Баленци“ за соли, хоръ и оркестъръ, „Празнична канцата“ за мажки хоръ, баритонъ и оркестъръ; творби за органъ, пиано и др. инструменти, хорови пѣсни, религиозни пѣснопѣния, солови пѣсни, една сбирка народни пѣсни (заедно съ Тиерсо). Освенъ това е направилъ крити-

чески издания на народни пѣсни, учени издания на Рамо, Детушъ, Соломонъ де Рози и др., преработилъ е извлѣченията за клавиръ на творби отъ Ласенъ, Шосонъ, Дюпаркъ, Бену и др., писалъ студии върху предходниците на Бетховенъ, а също и книга за Бетховена, и животописъ на своя учителъ Цезарь Франкъ, единъ *Cours de composition musicale* въ две части — 1902—1909, както и множество статии въ списанието и вестниците. Въ последните месеци на живота си д'Е., е работилъ върху една книга за „Парсифълъ“ — естетически, философски и музикалъ анализъ на творението на Вагнера, което той ценялъ като най-висшето, което съществува въ музиката.

Енеску, Жеоржъ — Enescu, Georg — най-значителния румънски съвременъ — виолонистъ-виртуозъ и компонистъ, род. 19 авг. 1881 въ Дивени, ученикъ на Хелмесбертеръ-цигулка и на Роб. Фуксъ-ком-

Жеоржъ Енеску

позиция въ Виенската консерватория, която свършва на 13 годишна възрастъ, после на Марсикъ (цигулка), Масие и Габриелъ Форе въ Парижъ, дето получава първа награда по цигулка. Първата му ком-